Μακεδονικά

Τόμ. 17, Αρ. 1 (1977)

Το "Σχέδιον Γενικόν" της Φιλικής Εταιρείας και οι επαφές με τους Σέρβους

Στέφανος Ι. Παπαδόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.361](https://doi.org/10.12681/makedonika.361)

Copyright © 2014, Στέφανος Ι. Παπαδόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαδόπουλος Σ. Ι. (1977). Το "Σχέδιον Γενικόν" της Φιλικής Εταιρείας και οι επαφές με τους Σέρβους. *Μακεδονικά*, 17(1), 40–54. <https://doi.org/10.12681/makedonika.361>

ΤΟ «ΣΧΕΔΙΟΝ ΓΕΝΙΚΟΝ» ΤΗΣ ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΦΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΕΡΒΟΥΣ *

Είναι γνωστό ότι κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας για τη μεγάλη ελληνική επανάσταση του 1821 τὰ στελέχη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας εἶχαν σκεφθῇ νὰ προσδώσουν παμβαλκανικὸ χαρακτήρα στὴν ἐξέγερση κατὰ τῶν Τούρκων καί, ἀκόμη περισσότερο, νὰ κινήσουν, ἂν μπορούσαν, ἐναντίον τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ὑποτελεῖς τῆς Πύλης, ἔξω ἀπὸ τὰ Βαλκάνια, ὅπως ἦταν π.χ. ὁ ἐμίρης τοῦ Λιβάνου Μπεσῆρ Σεχάμπε. Ὡς ἐνα σημεῖο βέβαια οἱ Φιλικοὶ ἀκολούθησαν καὶ ἐπανελάβαν τὶς ἰδέες καὶ τὰ σχέδια τοῦ Ρήγα Φεραίου, μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι, πιὸ ρεαλιστὲς αὐτοὶ ἀπὸ τὸν Ἐθνομάρτυρα καὶ ἔχοντας ἀπὸ τὴ μιὰ καλύτερη γνώση τῶν πραγμάτων καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν πείρα τῶν γεγονότων ποὺ εἶχαν μεσολαβήσει, ἔδωσαν στὶς ἐπιδιώξεις τους περισσότερο ὀλοκληρωμένη μορφή καὶ κατέληξαν σὲ συγκεκριμένα σχέδια δράσης, γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ὁποίων ἐργάστηκαν, ὅσο γινόταν, συστηματικά.

Γιὰ τὰ σχέδια αὐτὰ γίνεται κυρίως λόγος στὸ ἔργο «Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» τοῦ Ἰωάννου Φιλῆμονος, γραμματέα τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἀγώνα, κατόπιν ἱστορικοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ δημοσιογράφου—ἐκδότῃ τῆς ἡμερησίας «Αἰών», ὀνομαστῆς γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐναντίον τῶν Βαυαρῶν¹. Ὁ Α' τόμος τοῦ ἔργου αὐτοῦ (Ἀθῆναι 1859), ποὺ εἶναι ἀφιερωμένος στὴ δράση τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, συμπληρώνει καὶ διορθώνει, ὅπως εἶναι γνωστό, μὲ βάση νέα ἀρχεακὰ στοιχεῖα, ποὺ προέρχονταν κυρίως ἀπὸ τὸ πο-

* Ἀνακοίνωση στὸ Συμπόσιο μὲ θέμα *Συνεργασία Ἑλλήνων καὶ Σέρβων κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες, 1804-1830*, ποὺ ὁργανώθηκε στὴν Καβάλα στίς 7-10 Νοεμβρίου 1976 ἀπὸ τὸ Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὸ Βαλκανολογικὸ Ἰνστιτούτο τοῦ Βελιγραδίου.

1. Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Φιλῆμονος βλ. Ἐ μ μ. Π ρ ω τ ο ψ ἄ λ τ η, Ὁ Ἰωάννης Φιλῆμων καὶ τὸ ἔργον του (εἰσαγωγή στὴν ἀναστατικὴ ἐπανεκδόση τοῦ ἔργου τοῦ Φιλῆμονος «Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ποὺ ἐγινε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο «Τὸ Φιλολογικόν» τοῦ Β. Γ. Βασιλείου, Ἀθῆναι ἀ.ἐ.) τ. Α', σ. Ι-XXXI. Βλ. ἐπίσης καὶ Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ο υ Ι. Δ ε σ π ο τ ο π ο ὕ λ ο υ, Ἰωάννης Φιλῆμων. Ἀγωνιστὴς-Δημοσιογράφος-Ἱστορικὸς (ἀντὶ προλόγου σὲ ἄλλη ἐπανεκδόση τοῦ ἴδιου ἔργου), ἀνάτυπο, Ἀθῆναι 1967, σελ. 30.

λύτιμο ἀρχεῖο τῆς οἰκογένειας τῶν Ὑψηλάντων, ἓνα προηγούμενο ἔργο τοῦ Φιλήμονος γιὰ τὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία¹.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ σχέδια ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἔργο τοῦ Φιλήμονος εἶναι τὰ ἐξῆς: τοῦ Θεοδώρου Νέγρη (5 Ἀπριλίου 1819) σχετικὰ μὲ τὸν προσηλυτισμὸ τοῦ πρώην σουλτάνου τῆς Κριμαίας Χαμίλ Κιράϊς, ποὺ ἐφησυχάζε ἤ, ἀκριβέστερα, βρισκόταν ὑπὸ ἐπιτήρηση ὡς ρωσόφιλος στὴν Βίζα (Βιζύη) τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης· τοῦ Δημητρίου Παπαχρήστου ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι (9 Ἀπριλίου 1820) σχετικὰ μὲ τὴ δολοφονία τοῦ διαβόητου Χαλὲτ ἐφέντη, εὐνοούμενου συμβούλου τοῦ σουλτάνου καὶ φανατικοῦ μισέλληνα ποὺ ἔγινε ἀργότερα καὶ μέγας βεζίρης, καθὼς καὶ σχετικὰ μὲ τὴν κατήχηση στὴν Ἑταιρεία τῶν Φαναριωτῶν ἡγεμόνων τῆς Μολδαβίας καὶ τῆς Βλαχίας· τῶν Φιλικῶν τοῦ Γαλατσίου γιὰ τὴν αἰφνιδιαστικὴ καὶ μὲ δόλο κατάληψη τοῦ τουρκικοῦ φρουρίου τῆς Βραΐλας στὸν Δούναβη· ἓνα οἰκονομικὸ σχέδιο τῶν στελεχῶν τῆς Ἑταιρείας Ἀντωνίου Πελοπίδα καὶ Κυριάκου Τασσήκα (1 Ἰουνίου 1820), ποὺ προέβλεπε τὴν ἀφαίρεση μὲ ἀπάτη, μὲ τὸ πρόσχημα δηλαδὴ τῆς ἰδρύσεως ἐμπορικοῦ οἴκου στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὴν Πελοπόννησο, ἐνὸς μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ ἀπὸ τὸν Μεχμέτ Ἀλὴ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἄλλα².

Τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὰ παραπάνω σχέδια ἦταν κυρίως τρία, δύο ἀπὸ τὰ ὁποῖα προέβλεπαν μιὰ γενικὴ ἐξεγερση σὲ ὁλόκληρο τὸ εὐρωπαϊκὸ τμῆμα τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ, ρεαλιστικὸ καὶ θεμελιωμένο σὲ γερεὺς βάσεις, εἶναι γνωστὸ ὡς «Σχέδιον Γενικόν» καὶ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ 23 ἄρθρα³. Τὸ δεῦτερο (25 Σεπτεμβρίου 1820 ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι), ποὺ ἀναφέρεται ὡς «Πολεμικὸν σχέδιον Σάββα», τοῦ Πατμίου δηλαδὴ χιλιάρχου Σάββα Καμινάρη, ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης δὲν τὸ ἔλαβε καθόλου ὑπ' ὄψη, γιατί στηριζόταν ἀποκλειστικὰ σὲ ἀλλεπάλληλες ὑπο-

1. Βλ. Ἰωάννου Φιλήμονος, Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, Ναύπλιον 1834.

2. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια βλ. στοῦ Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. λβ', 45-46, 195-200.

3. Βλ. γιὰ τὸ σχέδιο αὐτὸ Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 47-58, ὅπου καὶ τὸ κείμενό του. Πρβλ. καὶ Τάκης Χ. Κανδηλόρου, Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, 1814-1821, Ἀθῆναι 1926, σ. 381-382, 384-386. Βλ. ἐπίσης καὶ Ἀλέξανδρου Ι. Δεσποτοπούλου, Ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, Ἀθῆναι 1965, σ. 92 κ.έ., ὅπου ἀνάλυση τοῦ σχεδίου καὶ περιγραφή τῶν κατοπινῶν ἐνεργειῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ποὺ στηρίχθηκαν σὲ αὐτό. Πρβλ. καὶ Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους, τ. ΙΒ', Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους (1821-1832), Ἀθῆναι 1975, σ. 16-18. Notis Botzaris, Visions balkaniques dans la préparation de la Révolution Grecque (1789-1821), Genève-Paris 1962, σ. 102-106, 109.

θέσεις¹. Τò τρίτο, τέλος, σχέδιο, γνωστό ως «Μερικὸν περὶ Κωνσταντινουπόλεως Σχέδιον», πού αποτελοῦνταν ἀπὸ 18 ἄρθρα, θεωρεῖται ἐντελὲς οὐτοπιστικὸ ἢ, καλύτερα, παράλογο, γιατί προέβλεπε τὴν αἰφνιδιαστικὴ κατάληψη τοῦ τουρκικοῦ στόλου στὸ ναῦσταθμο τῆς Πόλης, τῶν πολεμικῶν ἀποθηκῶν κ.λ., καί, τελικά, τὴν κατάληψη τῆς ἰδίας τῆς Κωνσταντινουπόλης. Παρὰ τὴν ὁλοφάνερη ἀδυναμία τῆς πραγματοποιησέως του, τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν τόσο ἐλκυστικὸ, ὥστε ἀπασχόλησε ἀρκετὰ τοὺς Φιλικούς². Ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ σχέδια ἐμᾶς θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὸ λεγόμενο «Σχέδιον Γενικὸν» καὶ εἰδικώτερα τὰ ἄρθρα του ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα προβλέπονταν ἐπαφές μὲ τοὺς Σέρβους.

Ὁφείλουμε πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ποῦμε ὅτι καὶ σήμερα ἀκόμη δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο οὔτε πότε, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ ποιὸν ἢ ποιοὺς εἶχε συνταχθῇ τὸ παραπάνω σχέδιο, πού ἐγινε δεκτὸ ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντη στὴ σύσκεψή του μὲ τὰ σημαντικώτερα στελέχη τῆς Ἑταιρείας στὸ Ἰσμαῖλι τῆς Βεσσαραβίας (ἀρχὲς Ὀκτωβρίου 1820) καὶ ἀποτέλεσε κυρίως τὴ βάση γιὰ τὶς κατοπινὲς ἐνέργειες τῶν Φιλικῶν. Διάφοροι μέχρι σήμερα ἐρευνητὲς ὑποστήριξαν ὅτι τὸ «Σχέδιον Γενικὸν» συντάχθηκε στὸ Βουκουρεστί ἀπὸ Πελοποννησίους Φιλικούς καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸν ἀρχιμανδρίτη Γρηγόριο Δικαῖο ἢ Παπαφλέσσα, τὸν διερμηνέα τοῦ Γενικοῦ Προξενείου τῆς Ρωσίας στὸ Ἰάσιο Γεώργιο Λεβέντη, καὶ ἄλλους³. Μερικοὶ προσδιόρισαν ἐπίσης καὶ τὸ χρόνο τῆς συντάξεως τοῦ σχεδίου, ὅπως π.χ. ὁ Ἄλ. Δεσποτόπουλος πού ὑποθέτει ὅτι τὸ σχέδιο αὐτὸ συντάχθηκε ἀπὸ τὰ παραπάνω πρόσωπα

1. Βλ. τὸ κείμενο τοῦ σχεδίου στοῦ Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 77-81. Πρβλ. Botzaris, Visions balkaniques, σ. 106-107, 109.

2. Βλ. σχετικὰ Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 59-71, ὅπου καὶ τὸ κείμενο τοῦ σχεδίου. Πρβλ. Νικ. Σπηλιᾶδου, Ἀπομνημονεύματα, τ. Α', Ἀθήναι 1851, σ. 8-9, Κανδελῶρου, Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, σ. 402, Botzaris, Visions balkaniques, σ. 107-110. Χωρὶς νὰ ἐξῇ ὑπ' ὄψη του τὸ σχέδιο αὐτὸ, παρόμοιες ἰδέες διατύπωσε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1821 καὶ ὁ ἡγεμόνας τῆς Μολδαβίας Μιχαὴλ Σούτσος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ γράμμα τοῦ Γεωργίου Λασσάνη πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο Ὑψηλάντη (βλ. Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 279-280). Οἱ ἀπόψεις ὁμοῦς αὐτὲς ἀντικρούονται στὸ «Σχέδιον Γενικὸν» καὶ χαρακτηρίζονται ὡς *πρᾶγμα δυσκολοκατόρθωτον*. Ὁ συντάκτης τοῦ «Σχεδίου Γενικοῦ» θεωρεῖ ἀκόμη ὅτι εἶναι *θράσος* τὸ νὰ *τολμᾷ τις ἀφρόνως εἰς τὸν ἰσχυρότερόν του* καὶ καταλήγει στὸ συμπέρασμα ὅτι *αἱ μικραὶ δυνάμεις ἡμῶν δὲν συγχωροῦν ἄλλο παρὰ τὸν ἐμπρησμόν τοῦ στόλου* (βλ. τὰ ἄρθρα Θ' καὶ Ι' τοῦ «Σχεδίου Γενικοῦ» στοῦ Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 50-52).

3. Τὴν ἀποψη αὐτὴ τὴ διατύπωσε πρῶτος ὡς ὑπόθεσις ὁ Φιλήμων, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α' σ. 280, καὶ τὴν ἐπανελάβαν κατόπιν ἀρκετοὶ μετατρέποντας τὴν ὑπόθεσις σὲ βεβαιότητα.

σὲ μιὰ πρώτη μορφή τὸν Μάιο τοῦ 1820 στὸ Βουκουρέστι καὶ σὲ ὀριστική μορφή κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου στὸ Γαλάτσι ἢ ἀρχὲς Ὀκτωβρίου 1820 στὸ Ἰσμαήλι¹.

Γιὰ τὸ ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ σχεδίου ἦταν Πελοποννήσιοι δὲν χωράει καμιά ἀμφισβήτηση, ἀφοῦ καὶ στὸ ἴδιο τὸ κείμενο γίνεται συχνὰ λόγος γιὰ τὴν Πελοπόννησο ὡς κέντρο τῆς μελλοντικῆς ἐξεγέρσεως καὶ μάλιστα μιὰ φορά, ἀναφερόμενος ὁ συντάκτης στοὺς Πελοποννησίους, μιλάει σὲ πρῶτο πρόσωπο: ... ἐπειδὴ, ἂν ἡμεῖς ἀρχίσωμεν [τὴν ἐξεγερσιν] οἱ Πελοποννήσιοι, τὸ βάρος τῆς ἐχθρικῆς φάλαγγος θέλει ἐπιπέσει εἰς ἡμᾶς...². Ὅμως, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀκριβῆ χρονολόγηση τοῦ κειμένου, πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὑποθέσεις μποροῦμε νὰ κάνουμε. Δὲν ὑπάρχει βέβαια ἀμφιβολία ὅτι τὸ σχέδιο συντάχθηκε ἀρκετὰ ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἐκλογή τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη στὸ ἀνώτατο ἀξίωμα τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας (12 Ἀπριλίου 1820), ἀφοῦ ἐκεῖνος μνημονεύεται σὲ πολλὰ ἄρθρα τοῦ ὡς ἀρχηγός τῆς μὲ τὸ συνθηματικὸ ὄνομα «Καλὸς»³ καὶ ἀφοῦ, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ ΣΤ' ἄρθρο, ἡ ἐκλογή του εἶχε ἤδη γίνει γνωστὴ στὴν Πελοπόννησο καὶ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. Τὸ γεγονός ἐπίσης ὅτι στὸ κείμενο γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὴν ἀνταρσία τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, τὴ δύσκολη θέση του καὶ τὸν κίνδυνο νὰ συντριβῇ ἡ ἀντίστασή του πρὶν ξεσπάσῃ ἡ ἐλληνικὴ ἐξεγερσις⁴, τοποθετεῖ τὴ σύνταξη τοῦ σχεδίου ἀργότερα καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1820, ἴσως μέσα στὸν Σεπτέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους, ὅταν δηλαδὴ ὁ τύραννος τῆς Ἡπείρου εἶχε κηρυχθῇ «φιρμανλῆς» (ἀποστάτης), εἶχαν κινηθῇ ἐναντίον του οἱ σουλτανικὲς δυνάμεις καὶ ὁ ἴδιος εἶχε ἀποσυρθῇ στὸ φρούριο τῶν Ἰωαννίνων.

Δὲν θὰ προχωρήσουμε σὲ παραπέρα συλλογισμοὺς ποὺ θὰ μᾶς ὡδηγοῦσαν ἴσως σὲ μεγαλύτερη μείωση τῶν πιθανῶν χρονικῶν ὁρίων μέσα στὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσε νὰ ἐνταχθῇ ἡ σύνταξη τοῦ «Σχεδίου Γενικοῦ». Μᾶς ἀρκεῖ μόνον νὰ σημειώσουμε ὅτι τὸ ὅλο κείμενο δίνει στὸν προσεκτικὸ ἀναγνώστη του τὴν ἐντύπωση ἐνὸς μνημονίου, συνταγμένου ἀπὸ ὑπεύθυνον πρόσωπο ἢ πρόσωπους, ποὺ γνώριζαν καλὰ τὰ πράγματα, καθὼς καὶ τίς προηγούμενες ἐνέργειες τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Τὸ μνημόνιο αὐτὸ, ποὺ περιλάμβανε διάφορες προτάσεις πρὸς τὸν Ὑψηλάντη, προοριζόταν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάση τῶν συζητήσεων σὲ μιὰ σύσκεψη, ὅπου θὰ λαμβάνονταν συλλογικὲς ἀποφάσεις, δηλαδὴ ὅ,τι ἀκριβῶς συνέβη στὸ Ἰσμαήλι. Προσωπικά, δὲν ἀμφιβάλλουμε ὅτι τὸ κείμενο συντάχθηκε ἀπὸ ἄτομο ἢ ἄτομα ποὺ ἤλθαν

1. Βλ. Δεσποτοπούλου, Ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, σ. 92.

2. Βλ. ἄρθρο Ζ' τοῦ σχεδίου στοῦ Φιλικήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 50.

3. Βλ. π.χ. τὰ ἄρθρα τοῦ σχεδίου Δ', ΣΤ', ΙΕ', ΙΣΤ' καὶ ἄλλα.

4. Βλ. τὰ ἄρθρα Β' καὶ Ε' τοῦ σχεδίου.

ειδικά για τὸν παραπάνω σκοπὸ ἀπὸ τὴν Πόλη, καὶ στὸ συμπέρασμα αὐτὸ μᾶς ὀδηγεῖ μιὰ φράση τοῦ κειμένου στὸ ἄρθρο Γ' τοῦ σχεδίου, ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὸ θέμα τοῦ τουρκικοῦ στόλου τῆς Κωνσταντινουπόλης, γιὰ τὸν ὁποῖο προτείνεται ὄχι ἡ κατάληψή του, ποὺ θεωρεῖται ἀδύνατη, ἀλλὰ ὁ ἐμπρησμός του. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναφέρονται συγκεκριμένα τὰ ἑξῆς: ...*Περὶ τούτου σκεψόμεθα ἐπιστρέφοντες εἰς τὸ Βυζάντιον, πῶς, πότε καὶ διὰ τίνων μέσων νὰ βαλθῇ εἰς ἔργον ἡ γνώμη αὕτη, ἂν ἐπικρατήσῃ.* Ἡ φράση αὕτη δείχνει, νομίζουμε, καθαρά ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ σχεδίου εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη εἰδικά γιὰ τὴ σύσκεψη καὶ κατόπιν θὰ ἐπέστρεφαν πάλιν ἐκεῖ. Ὅμως τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, εἰδοποιημένο εἰδικά ἀπὸ τὸν Ἐμμανουὴλ Ξάνθο, ἦταν ὁ ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαῖος (Παπαφλέσσας)¹, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Πόλη στὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου 1820, συνάντησε πρῶτα τὸν Ξάνθο στὸ Γαλάτσι καὶ πῆγαν κατόπιν μαζὶ στὸ Ἰσμαήλι.

Δὲν θὰ βρισκόμασταν λοιπὸν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ἂν υποστηρίζαμε ὅτι τὸ «Σχέδιον Γενικὸν» γράφηκε μόνον ἀπὸ τὸν Δικαῖο στὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὴ συνάντησή του μὲ τὸν Ξάνθο στὸ Γαλάτσι ὡς τὴν ἔναρξιν τῆς συσκέψεως στὸ Ἰσμαήλι, ἴσως καὶ κατὰ τὶς πρῶτες μέρες τῆς συσκέψεως αὐτῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Δικαῖος δὲν θὰ γνώριζε πιθανὸν τόσο καλὰ τὰ ζητήματα τῆς Μολδοβλαχίας καὶ τῶν ἐπαφῶν μὲ τοὺς Σέρβους, ἴσως νὰ βοηθήθηκε στὰ σημεῖα αὐτὰ ἀπὸ τὸν Ξάνθο, ποὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι καί, κατὰ συνέπεια, γνώριζε καλὰ τὰ θέματα αὐτά, ἢ ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἄλλα στελέχη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ποὺ τὰ συνάντησε στὸ Ἰσμαήλι. Τὸ γεγονός, τέλος, ὅτι στὸ κείμενο τοῦ σχεδίου τὰ ρήματα βρίσκονται στὸ ἀ' πληθυντικὸ πρόσωπο (π.χ. *νομίζομεν, ἐλπίζομεν, στοχαζόμεθα, κρίνομεν, σκεψόμεθα*, κ.λ.) δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ δεχθοῦμε καὶ τὴν ὑπαρξὴ περισσοτέρων ἀπὸ ἓνα συντακτῶν, τόσο γιὰτὶ ἦταν καὶ εἶναι καὶ σήμερα συνηθισμένο φαινόμενο ἐκφράζοντας κάποιος τὶς ἀπόψεις του νὰ μεταχειρίζεται πληθυντικὸ ἀριθμὸ, ἰδιαίτερα μάλιστα ὅταν αὐτὸς εἶναι κληρικός, ὅσο καὶ γιὰτὶ τὸν ἴδιο ἐκφραστικὸ τρόπο τὸν συναντοῦμε καὶ σὲ μιὰ μεταγενέστερη ἐκθεσὴ τοῦ Δικαίου, τῆς 22ας Φεβρουαρίου 1821, στὴν ὁποία περιγράφει τὶς ἐνέργειές του μετὰ τὴν ἀναχώρησή του ἀπὸ τὸ Ἰσμαήλι ὡς τὴν ἀφιξὴ του στὴν Πελοπόννησο².

Τὸ θέμα τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Σέρβων ἀποτελοῦσε, μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε προκαταβολικά, τὴ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ «Σχεδίου Γενικοῦ», γιὰτὶ πάνω

1. Βλ. σχετικὰ Φι λ ή μ ο ν ο ς, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 82-83.

2. Βλ. τὸ κείμενο τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς στοῦ Φι λ ή μ ο ν ο ς, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 85-86.

σ' αὐτὸ στηριζόμενα θεωρητικὰ ὅλη ἡ ἐπιτυχία τῶν προβλεπομένων ἐνεργειῶν. Γι' αὐτὸ ἐξ ἄλλου καὶ στὸ Α' ἄρθρο τοῦ σχεδίου ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ σὰν σὲ προοίμιο: ... τὸ νὰ ἐγείρωμεν παντοίοις τρόποις τοὺς Σέρβους κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ... πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πρῶτόν μας ἐπιχείρημα.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ἀπὸ τὰ πρῶτα κιόλας χρόνια τῆς δράσεως της, εἶχε ἀποβλέψει στὴν ἐξεύρεση διαφόρων συμμάχων γιὰ τὴν κοινὴ ἀντιμετώπιση τῶν Τούρκων, καὶ ἦταν φυσικὸ τὸ ἐνδιαφέρον της νὰ στραφῇ πρῶτα πρὸς τοὺς Σέρβους. Τὸ γεγονός ὅτι στὴ χώρα αὐτὴ μέσα σὲ μιὰ δεκαετία εἶχαν ξεσπάσει δύο σοβαρὲς ἐπαναστάσεις (τοῦ 1804 καὶ τοῦ 1815), πού εἶχαν κλονίσει τὰ θεμέλια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τμήματος τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἡ μαχητικότητά καὶ ὁ ἡρώισμός τους εἶχαν δεῖξει οἱ Σέρβοι στοὺς ἀγῶνες τους, καθὼς καὶ τὸ ὅτι ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1815 ὑπῆρχε ἕνα *de facto* αὐτοδιοικούμενο σερβικὸ κράτος μὲ ἀρκετὴ στρατιωτικὴ δύναμη, ὅλα αὐτὰ ἔκαναν, πολὺ δικαιολογημένα, τοὺς Φιλικούς νὰ ἐπιδιώξουν μὲ κάθε τρόπο τὴ σύμπραξη τῶν Σέρβων καί, σὲ ἐπέκταση, καὶ τῶν Μαυροβυνίων στὸν ἀγῶνα πού προετοιμαζαν. Τὰ στρατιωτικὰ σώματα, πού βρίσκονταν στὴν Μολδαβία καὶ Βλαχία ὡς φρουρὲς τῶν ἡγεμόνων τῶν χωρῶν αὐτῶν, ἀποτελοῦσαν δευτερεύον μέληματα τῶν Φιλικῶν, ἄσχετα ἂν ἀναγκάστηκαν τελικὰ νὰ στηριχθοῦν μόνον σ' αὐτά.

Πρωτεργάτης τῶν ἐλληνοσερβικῶν ἐπαφῶν κατὰ τὴν πρώτη αὐτὴ περίοδο ὑπῆρξεν ὁ Πελοποννήσιος Γεώργιος Λεβέντης, διερμηνέας, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, τοῦ Γενικοῦ Προξενείου τῆς Ρωσίας στὸ Ἰάσιο, ὁ ὁποῖος ἀναπλήρωνε τότε τὸν Γενικὸ Πρόξενο Ἀλέξανδρο Πίνη, πού ἀπουσίαζε στὸ Βουκουρέστι. Ὁ Λεβέντης, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Γεωργάκη Ὁλύμπιου, ὁ ὁποῖος εἶχε δεσμοὺς μὲ τοὺς Σέρβους καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς πρώτης σερβικῆς ἐπαναστάσεως Γεώργιο Πέτροβιτς (Καραγιώργη), ἤλθε τὴν ἀνοιξή τοῦ 1817 σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Καραγιώργη, πού μετὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ κινήματός του εἶχε καταφύγει μαζί μὲ ἀρκετοὺς ὁπαδούς του στὸ Χότιν τῆς κατεχομένης ἀπὸ τοὺς Ρώσους Βεσσαραβίας. Ὁ Καραγιώργης, πού ἦταν ὁπαδὸς τῆς ιδέας τῆς πλήρους σερβικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ δὲν ἐνέκρινε τὴν πολιτικὴ τοῦ ἡγέτη τῆς δευτέρας σερβικῆς ἐξεγέρσεως Miloš Obrenović, διατηροῦσε ἐπαφὲς μὲ τὴν Σερβία μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ φίλου του καὶ ἰσχυροῦ κνέζου Vojša Vuličević. Τελικὰ ὁ Καραγιώργης, ἐπειτα ἀπὸ σχετικὲς συνεννοήσεις μὲ τὸν Ὁλύμπιο καὶ τρεῖς μυστικὲς συναντήσεις του τὸν Μάιο τοῦ 1817 ἔξω ἀπὸ τὸ Ἰάσιο μὲ τὸν Λεβέντη, ἐγίνε μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἀνέλαβε τὴ γνωστὴ ἀποστολὴ καὶ ξεκίνησε κρυφὰ γιὰ τὴν Σερβία, ὅπου καὶ δολοφονήθηκε στίς 13/25 Ἰουλίου 1817 κοντὰ στὸ Smederevo¹.

1. Κυριότερη πηγὴ γιὰ τὶς ἐπαφὲς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας μὲ τὸν Καραγιώργη παρα-

Παρ' ὅλη τὴν πικρία καὶ τὴν ἀπογοήτευση, ποὺ αἰσθάνθηκαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Καραγιώργη, οἱ Φιλικοὶ δὲν ἐγκατέλειψαν τὴν προσπάθειά τους γιὰ μιὰ ἑλληνοσερβικὴ συνεργασία καὶ στράφηκαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ πρὸς τὸν Οὐρενιό. Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἀνέλαβε κατ' ἀρχήν, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1817, καὶ πάλιν ὁ Ὀλύμπιος μολοντί δὲν ἔτρεφε φιλικὰ αἰσθήματα πρὸς τὸν Σέρβο ἡγέτη ἐξ αἰτίας τῆς δολοφονίας τοῦ φίλου του Καραγιώργη. Ὁ Ὀλύμπιος χρησιμοποίησε ἀργότερα ὡς σύνδεσμο τὸν Ἀμπελακιώτη Γεώργιο Εὐαγγελίδη, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴ Γραμματεία τοῦ Οὐρενιό καὶ τὸν ὁποῖο ὁ Δικαῖος μῆσε στὴν Ἑταιρεία τὸν Αὐγούστο τοῦ 1819 στὸ Βουκουρέστι. Ἡ πρώτη γνωστὴ σὲ μᾶς ἀπάντησι τοῦ Οὐρενιό στὶς προτάσεις τοῦ Ὀλύμπιου (ἐπιστολὴ τοῦ τῆς 12ης Μαρτίου 1819 ἀπὸ τὸ Βελιγράδι), ἂν καὶ ἀόριστη, γιὰ τὴν περιοριζόταν μόνον στὴ διαβεβαίωσι: *ὅταν ἀποφασίσετε νὰ κάμετε ἐκεῖνο, ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος εἰς κάθε τι, μπορεῖ νὰ χαρακτηριστῇ μᾶλλον ἐνθαρρυντικὴ*¹.

Μετὰ τὴν ἀνάληψη τῆς ἡγεσίας τῆς Ἑταιρείας ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντη,

μένουν, καὶ σήμερα ἀκόμη, τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Λεβέντη, ποὺ δημοσιεύθηκαν σὲ μορφή βιογραφίας ἀπὸ τὴν κόρη του Χαρίκλεια στὴν ἐφημερίδα «Κλειῶ» τῆς Τεργέστης (ἔτος Ε', ἀριθμ. 215, 30 Ἰουλίου/11 Αὐγούστου 1865, καὶ ἀριθμ. 216, 6/18 Αὐγούστου 1865) καί, σχεδὸν ταυτόχρονα, στὴν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν «Ἡ Ἑλπίς» (ἔτος ΚΘ', ἀριθμ. 1316, 17 Αὐγούστου 1865, ἀριθμ. 1317, 24 Αὐγούστου 1865, καὶ ἀριθμ. 1318, 31 Αὐγούστου 1865). Ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες αὐτὲς πῆρε σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν βιογραφία ὁ Γούδας καὶ τὴν περιέλαβε στὸν «βίον» τοῦ Γεωργίου Λεβέντη (σ. 121-144 τοῦ Ε' τόμου τῶν «Βίων Παραλλήλων»). Τὸ χειρόγραφο τοῦ Λεβέντη τὸ εἶχε ὅπ' ὄψη του καὶ ὁ Φιλήμων κατὰ τὴ σύνταξιν τοῦ Α' τόμου τοῦ ἔργου του. Τὴν ἴδια πηγὴ ἀκολούθησαν καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἐρευνητές. Γιὰ τὶς παραπάνω λοιπὸν ἐπαφὲς πρέπει νὰ ἰδῇ κανεῖς: Ἀναστασίου Ν. Γούδα, Βίοι παράλληλοι τῶν ἐπὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος διαπρεφάντων ἀνδρῶν, τ. Ε', Ἀθῆναι 1872, σ. 126-133, Φιλήμωνος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 6-10. Πρβλ. καὶ Μιχαήλ Θ. Λάσκαρι, Ἑλληνες καὶ Σέρβοι κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικούς τῶν ἀγῶνας, 1804-1830, Ἀθῆναι 1936, σ. 60-70. Βλ. ἐπίσης Κανδηλώρου, Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία, σ. 137, 148-154, Botzaris, Visions balkaniques, σ. 87-90, Δημητρίου Τζώρτζεβιτς, Ἱστορία τῆς Σερβίας, μετάφρασις Νικολάου Παπαρόδου, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 64-65, Σπύρου Δ. Λουκάτου, Σχέσεις Ἑλλήνων μετὰ Σέρβων καὶ Μαυροβουνίων κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, 1823-1826, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 15, ὅπου στὴν ὑπόσ. 2 γίνεται μνεία τῆς προηγούμενης βιβλιογραφίας. Γιὰ τὴν προσωπικότητα τοῦ Λεβέντη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «βίον» του, βλ. καὶ τὴ νεώτερη ἐργασία τοῦ Δημ. Β. Οἰκονομίδου, Ὁ Φιλικὸς Γεώργιος Θ. Λεβέντης (πέντε ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ του πρὸς Ἀλέξανδρον Βιλλάρν), «Πελοποννησιακά» 2 (Ἀθῆναι 1957) 58-90.

1. Γιὰ τὶς πρῶτες ἐπαφὲς μετὰ τὸν Ὀλύμπιου καὶ Οὐρενιό βλ. κυρίως Φιλήμωνος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 11, 92, 140, 252-253, Λάσκαρι, Ἑλληνες καὶ Σέρβοι, σ. 71-72. Πρβλ. καὶ Κανδηλώρου, Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία, σ. 169-170, 282-283, Botzaris, Visions balkaniques, σ. 133-134, Τζώρτζεβιτς, Ἱστορία τῆς Σερβίας, σ. 65-66, Dimitrije Djordjević, Révolutions nationales des peuples balkaniques, 1804-1814, Beograd 1965, σ. 39-40.

οἱ προσπάθειες τῶν Φιλικῶν γιὰ συνεννόηση μὲ τοὺς Σέρβους πολλαπλασιάστηκαν. Στὶς νέες ἐνέργειες πρωτοστατοῦσε καὶ πάλιν ὁ Γεωργάκης. Ὁλύμπιος, στὸν ὁποῖο εἶχαν προστεθῇ ὁ Σάββας Καμινάρης καὶ ἄλλοι. Ὡς σύνδεσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Εὐαγγελίδη, οἱ Φιλικοὶ χρησιμοποιοῦσαν τὴν καὶ τὸν Βούλγαρο Δημήτριο Μουστάκωφ, πράκτορα τοῦ Obrenović στὸ Βουκουρέστι. Ὁ Σέρβος ἡγέτης, ποὺ βρισκόταν τότε σὲ δύσκολη θέση, γιὰ τὴν ἀντιπρόσωπό του στὴν Κωνσταντινούπολη δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ πετύχουν ἱκανοποιητικὴ συμφωνία μὲ τὴν Πύλη γιὰ τὴ λύση τοῦ Σερβικοῦ Ζητήματος, δὲν ἀπέκλειε τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἐνόπλου ἀναμετρήσεως μὲ τὸν σουλτάνο καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ ἐβλεπε μὲ εὐνοϊκὴ μᾶλλον διάθεση τὶς προτάσεις τῶν Φιλικῶν. Ὅμως οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀπέναντί τους χαρακτηρίζονταν ἀπὸ μεγάλη ἐπιφυλακτικότητα. Ἀκόμη καὶ ὅταν τοῦ στάλθηκε ἕνα συμφωνητικὸ «ἐνώσεως» γραμμένο στὶς 21 Μαΐου 1820, ποὺ ὑπογραφοῦνται ἀπὸ τοὺς Χριστόφορο Περραιβό, Ἰωάννη Φαρμάκη, Σάββα Καμινάρη καὶ Γεωργάκη Ὁλύμπιο, καὶ συνοδευόταν ἀπὸ ἰδιαίτερες ἐπιστολὰς τῶν δύο τελευταίων, ὁ Obrenović, στὶς ἀπαντήσεις του πρὸς τὸν Σάββα καὶ τὸν Ὁλύμπιο (ἀπὸ 12 Ἰουλίου, 26 Σεπτεμβρίου καὶ 19 Ὀκτωβρίου 1820), ἐνὼ δὲν ἔκανε καθόλου λόγο γιὰ τὸ συμφωνητικὸ ποὺ τοῦ εἶχαν στείλει, μιλοῦσε πάλιν ἀόριστα καὶ ἔθετε οὐσιαστικὰ ὡς ὄρο τῆς συμμετοχῆς του στὴν κίνηση τὴν ἔγκριση τοῦ τσάρου Ἀλεξάνδρου Α΄¹.

Ἐκθέσαμε προηγουμένως σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν κατάσταση τῶν ἑλληνοσερβικῶν σχέσεων κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς συσκέψεως τοῦ Ἰσμῆλίου, ὅς ἀναλύσουμε ὁμῶς τὴν αὐτὰ ποὺ περιλαμβάνονταν στὸ «Σχέδιον Γενικὸν» σχετικὰ μὲ τὸ ἴδιο θέμα, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε πῶς ἀντιλαμβάνονταν τότε ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία τὴν ἑλληνοσερβικὴ αὐτὴ σύμπραξη.

Εἶπαμε ἤδη ὅτι ἡ ἐξέγερση τῶν Σέρβων θεωροῦνταν ὡς προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου καὶ αὐτὸ τονιζόταν ὄχι μόνον σὰν σὲ προοίμιο στὸ Α΄ ἄρθρο, ἀλλὰ καὶ στὸν ἐπίλογο τοῦ κειμένου, ὅπου σημειώνονται χαρακτηριστικὰ τὰ ἑξῆς: *Ταῦτα ἡμεῖς κρίνομεν δύναμιν ἱκανὴν νὰ κατατροπώσῃ τὸν ἐχθρόν· φθάνει μόνον νὰ ἐπιμεληθῶμεν πολυτρόπως, νὰ διεγείρωμεν τοὺς Σέρβους, τοὺς Μοντενέγρους· νὰ διδάξωμεν τοὺς Ἕλληνας Καπετανεῶς νὰ βαστάξουν ταχέως τὴν Ἥπειρον...*²

Κατὰ τὸν συντάκτη τοῦ σχεδίου ἡ σύμπραξη καὶ ἡ πιθανὴ ἐξέγερση

1. Γιὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ φάση τῶν ἐπαφῶν μεταξὺ Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ Obrenović βλ. Φιλικὸν, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α΄, σ. 87, 91-93, 249, 251-256, ὅπου καὶ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα. Βλ. ἐπίσης Λάσκαρι, Ἕλληνες καὶ Σέρβοι, σ. 73-74, Κανδηλάου, Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, σ. 354-355, 379, Botzaris, Visions balkaniques, σ. 134-135.

2. Βλ. Φιλικὸν, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α΄, σ. 57.

τῶν Σέρβων θὰ εἶχε ἀκόμη μεγαλύτερη ἀξία γιὰ τοὺς Ἕλληνες, ἂν πραγματοποιοῦνταν ὅσο διαρκοῦσε ἡ ἀποστασία τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, γιατί τότε καὶ οἱ τουρκικὲς δυνάμεις θὰ ἀναγκάζονταν νὰ διχοτομηθοῦν, ἀλλὰ καὶ οἱ συγκεντρωμένοι στὴν Ἠπειρο Ἕλληνες ἀρματολοί, ποὺ ἦταν ἀκόμη ἀμύητοι στὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία καὶ εἶχαν ταχθῇ ἄλλοι μὲ τὶς σουλτανικὲς δυνάμεις καὶ ἄλλοι μὲ τὸν Ἀλῆ πασά, θὰ ἀποκοτοῦσαν περισσότερο θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα. Γιὰ λόγους μάλιστα τακτικῆς οἱ Φιλικοὶ πίστευαν ὅτι τὰ *περὶ Σερβίας* θὰ ἔπρεπε νὰ γνωστοποιηθοῦν ἀπὸ νωρὶς τόσο στοὺς Ἕλληνες καπεταναίους ὅσο καὶ στὸν Ἀλῆ πασά, κατὰ ἓνα μέρος (βλ. ἄρθρα Β', Δ' καὶ Ε' τοῦ σχεδίου)¹. Ἀλλὰ, καὶ ἂν ἀκόμη θὰ εἶχε ὑποταγῇ στὸ μεταξὺ ὁ Ἀλῆ πασάς, μιὰ σερβικὴ ἐξέγερση θὰ εἶχε πάλιν εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς Ἕλληνες (βλ. ἄρθρο Β')².

Γιὰ τοὺς παραπάνω λοιπὸν λόγους διατυπωνόταν στὸ σχέδιο ἡ πρόταση νὰ σταλῇ *χωρὶς παραμικρᾶς ἀναβολῆς* στὴν Σερβία ἱκανὸς ἐκπρόσωπος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ ταχύτερο τὴν ὑπογραφὴ τῆς συμφωνίας, τὴν ὁποία ὁ συντάκτης τοῦ σχεδίου τὴ θεωροῦσε ἐξασφαλισμένη, παίρνοντας ἀσφαλῶς τὶς ἀόριστες ὑποσχέσεις τοῦ Οὐρενιονί, ποὺ ἀναφέρθηκε προηγουμένως, ὡς σαφὴ ὑπόσχεση συμμαχίας (βλ. ἄρθρο Β')³. Παράλληλα, προτεινόταν νὰ σταλῇ ἓνας κατάλληλος ἄνθρωπος, καὶ κατὰ προτίμησιν ὁ Γεώργιος Λεβέντης, γιὰ νὰ ξεσηκώσῃ καὶ τοὺς Μαυροβουνίους

1. Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 47· ἂν εἰσέτι δὲν ἐξέπνευσεν ἡ ἀληθινή δύναμις, ὅπότεν ἀνελπίστως καὶ οἱ Σέρβοι ὀλοφονήσωσι, πρῶτον, ὁ ἔχθρὸς ἐκὼν ἄκων θέλει βιασθῇ νὰ διχοτομηθῇ... σ. 49· Τέλος πάντων ὁ κ. Περραιβός, διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐντολμοτέρον τοὺς Καπετανεύς, συμφέρει νὰ κοινολογήσῃ εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ περὶ Σερβίας, σ. 47· Ἐὰν ὁ κ. Χ. Περραιβὸς προφθάσῃ ἤδη ἀνθιστάμενον τὸν Ἀλῆ πασᾶν, νομίζομεν... νὰ τῷ προβάλλῃ τὴν μερικὴν βοήθειαν τῶν Καπετανεύς... Ἐτι δὲ νὰ κοινολογήσῃ εἰς αὐτὸν καὶ περὶ Σερβίας, ὅσα συμφέρει, διὰ ν' ἀκολουθῇ ἐλπίζων.

2. Βλ. Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 47· Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἂν εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἢ διὰ φιλαργυρίαν ἰδίαν, ἢ τῶν περὶ αὐτὸν κακοῖθειαν διόλου ἐξασθενησθῇ καὶ ληφθῇ, ὁ ἔχθρὸς, ὀλοφρονούντων τῶν Σέρβων, περιπλέκεται παρενθὺς εἰς ἑτέρας περιπλοκάς, μὴ ἔχων καιρὸν νὰ σκεφθῇ οὐδὲν περὶ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν.

3. Βλ. Φιλήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 48· Λοιπὸν, χωρὶς παραμικρᾶς ἀναβολῆς πρέπει ν' ἀποσταλθῇ πρέσβης πρὸς τοὺς Σέρβους, ἀνὴρ μὲ λόγον καὶ φρόνησιν, διὰ νὰ κατορθώσῃ ὅσον τάχος τὰ ἀφορῶντα πρὸς ἀνεξαρτησίαν ἐκείνων καὶ βοήθειαν ἡμῶν. Οἱ Σέρβοι, ὅντες προειδεσμένοι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων, δὲν ἐλπίζομεν νὰ μὴ δεχθῶσιν ἄσμενοι τὰς προτάσεις μας, ἐν ᾧ μάλιστα ἔδοσαν ὑπόσχεσιν νὰ συμμαχήσουν, καὶ βλέπουν ὡφέλειαν προφανεστάτην καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῶν ἀγαφίβωλον. Ἐπειδὴ τώρα ἔχουν σύμμαχον τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἠπειρον καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ ἡμέτερον Γένος, ἀναμφιβόλως θέλουν καταπεισθῇ, καὶ ἐνκόλως θέλουν σηκώσῃ τὰ ὅπλα εἰς διαφέντευσιν τῶν δικαιωμάτων τους καὶ βοήθειάν μας.

(ἄρθρο Γ')¹. Ἐπειδὴ ὁμως ἦταν ἤδη γνωστὴ ἡ διστακτικὴ καὶ ἀμφίρροπη, κατὰ κάποιον τρόπο, πολιτικὴ τοῦ Οὐρενονίου, σὲ ἰδιαίτερον ἄρθρο τοῦ σχεδίου (ἄρθρο Η') ἐπισημαίνονταν ἡ προσοχὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ δεῖξη ἡ Ἑταιρεία, ὥστε νὰ μὴν ἐξαπατηθῇ ἀπὸ τοὺς Σέρβους. *Προσεκτέον*, γράφει τὸ ἄρθρο αὐτό, *μήπως ἀπατηθῶμεν ἀπὸ τοὺς Σέρβους· ἐπειδὴ ἡ Πόρτα, ἰδοῦσα παρ' ἐλπίδα περὶ αὐτὴν τοσοῦτο πλῆθος πολεμίων, ἡμπορεῖ νὰ ἐξαγοράσῃ ἀπὸ αὐτοὺς τὴν εἰρήνην, καὶ νὰ ὁρμήσῃ ὅλως ὁ ἐχθρὸς καθ' ἡμῶν. Ὅθεν οἱ ἀπεσταλμένοι τόσον εἰς Σερβίαν, ὅσον εἰς Μοντενέγκρους, πρέπει νὰ συνδέσωσι τὴν συμμαχίαν μὲ τόσον ἰσρὰ καὶ ἐσφιγμένα δεσμὰ, ὥστε μὲ κανένα τάξιμον τῆς Πόρτας νὰ μὴν ἐνδῶσουν, ἀλλὰ νὰ ἦναι ὑπόχρεοι, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος γίνεται περὶ πατρίδος καὶ θρησκείας, ἀποφασιστικῶς νὰ συμμαχήσων καὶ νὰ πολεμοῦν μὲ ἡμᾶς τὸν κοινὸν ἐχθρόν, ἑωσὺ ξεφυγῆσιν, διὰ τὸ ἀπολαύσουν καὶ ἐκεῖνοι τὰ δικαιώματά των μὲ τὴν ἀνδρείαν των, καθὼς καὶ ἡμεῖς, καὶ νὰ μὴ γνωρίζουν χάριν εἰς τὸν βάρβαρον, ὅστις πάλιν ἀφέντως θέλει τοὺς ἐπιβουλεύσῃ². Καὶ πραγματικά, ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐπαναστάσεως ὁ Ὑψηλάντης προσπάθησε νὰ δεσμεύσῃ τὸν Οὐρενονί με ἓνα κείμενο συνθήκης συνταγμένο κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ παραπάνω ἄρθρου.*

Αὐτὰ προβλέπονταν, σὲ γενικὲς γραμμές, γιὰ τὴ σύμπραξιν Ἑλλήνων καὶ Σέρβων, ὁ προσεκτικὸς ὁμως μελετητὴς τοῦ κειμένου τοῦ «Σχεδίου Γενικοῦ» δὲν θὰ δυσκολευθῇ πολὺ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι οἱ προθέσεις ἀπέναντι τῶν Σέρβων τοῦ συντάκτη τουλάχιστον τοῦ σχεδίου, ἂν ὄχι καὶ τῶν ἄλλων στελεχῶν τῆς Ἑταιρείας καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Ὑψηλάντη, ποὺ τὸ δέχθηκαν τελικὰ στὴ σύσκεψιν τοῦ Ἰσμαηλίου, δὲν ἦταν ἀπόλυτα ἀγαθὲς καὶ εἰλικρινεῖς. Αὐτὸ ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ σχεδίου εἶναι ὅτι οἱ Φιλικοὶ ἐπιδίωκαν νὰ πετύχουν ὄχι τόσο ἓνα κοινὸν ἀγῶνα μὲ τοὺς Σέρβους πάνω σὲ ἱσοὺς ὅρους καὶ μὲ κοινὰς εὐνοϊκὰς ἢ δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις, ἀλλὰ μάλλον μιὰ χρησιμοποίησιν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῆς πιθανῆς σερβικῆς ἐξεγέρσεως γιὰ ὄφελος τῶν Ἑλλήνων. Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ σαφεῖς: Ἐνὼ π.χ. στὰ ἄρθρα ΣΤ' καὶ Ζ' ὑποστηρίζεται ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Νησιῶτες ἦταν ἔτοιμοι καὶ ξεσηκωμένοι καὶ δὲν περίμεναν παρὰ μόνον τὴν καθοδὸ τοῦ Ὑψηλάντη, γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὸν ἀγῶνα³, ἡ πρόθεσις μολταυτα τοῦ

1. Βλ. Φιλικήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 48. Γιὰ τίς προσπάθειες τῶν Ἑλλήνων, ἰδίως κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ Ἀγῶνα, νὰ ἐπιτύχουν τὴ συμπαράστασιν τῶν Μαυροβουνίων βλ. κυρίως τὸ βιβλίον τοῦ Σπύρου Λουκάτου, Σχέσεις Ἑλλήνων μετὰ Σέρβων, καὶ Μαυροβουνίων κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν, 1823-1826, Θεσσαλονίκη 1970, ὅπου καὶ ἡ προηγούμενη βιβλιογραφία.

2. Φιλικήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 50.

3. Βλ. Φιλικήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 49· Ἐπειδὴ ἡ Πελοπόννησος καὶ αἱ περὶ αὐτὴν νῆσοι ἐβεβαιώθησαν περὶ τοῦ Καλοῦ (=τοῦ

συντάκτη του σχεδίου ήταν, όταν θα ξεσπούσε η σερβική επανάσταση, οι Έλληνες να μείνουν πρὸς τὸ παρὸν ἀκίνητοι, παριστάνοντας τὸν πιστὸ ραγιά, ὥσπου νὰ διασπαστοῦν καὶ νὰ φθαροῦν οἱ ἐχθρικές δυνάμεις... ὁπόταν ἀνελλίστως καὶ οἱ Σέρβοι ὀπλοφορήσωσι, σημειώνεται στὸ Β' ἄρθρο, ... ὁ ἐχθρὸς ἐκὼν ἄκων θέλει βιασθῇ νὰ διχοτομηθῇ..., ἡμεῖς θέλομεν μείνῃ εἰς τὴν προτέραν περιφρόνησιν, ὡς δῆθεν ἀδύνατοι νὰ θαρροῦμεν κατ' αὐτοῦ, ἢ ὡς πιστοὺς λάτραις τῆς βαρβαρότητός του θέλει μᾶς πολιτευθῇ πρὸς καιρόν¹. Καὶ παρακάτω, στὸ Ζ' ἄρθρο, ἐπαναλαμβάνονται καὶ διευκρινίζονται οἱ ἴδιες ἀπόψεις: Λέγομεν ὅμως, ἀναφέρει τὸ ἄρθρο αὐτό, ὅτι συμφερότερον εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι τὸ ν' ἀρχίσουν οἱ Σέρβοι, διὰ τὰ ὁρμήθη ἐκεῖσε ὁ ἐχθρὸς. ἐπειδὴ ἂν ἡμεῖς ἀρχίσωμεν οἱ Πελοποννήσιοι, τὸ βάρος τῆς ἐχθρικής φάλαγγος θέλει ἐπιπέσει εἰς ἡμᾶς· οἱ δὲ Σέρβοι ἀρχινῶντες μετὰ ταῦτα, ἴσως διόλου δὲν ἀπαντήσουν ἐχθρόν, καὶ ἐκ τούτου ἔπεται νὰ προχωρήσουν, ὅσον δὲν συμφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Θράκην. Λοιπὸν ὁ πόλεμος νὰ ἐκραγῇ ἀπὸ Σερβίας, διὰ νὰ κατορθώσουν οἱ Ἕλληνες τοὺς σκοποὺς των ἐνκόλυτερα². ἢ τέλος πάντων συγχρόνως μὲ τὴν Ἑλλάδα³. Ἄρα, ἡ σερβική ἐξέγερση ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ ὁποσδήποτε καὶ μόνον ὡς ἀναγκαστική λύση θὰ γινόταν δεκτὴ ἢ ταυτόχρονη ἐναρξὴ τοῦ ἀγώνα. Ἀξιοσημείωτο ἐπίσης, στὸ ἴδιο ἄρθρο, εἶναι ὅτι γιὰ πρώτη φορά, ὅσο γνωρίζουμε, διαπιστώνονται καὶ φόβοι γιὰ ἐνδεχόμενην ὑπερβολικὴ ἐξάπλωση τῶν Σέρβων, σὲ μιὰ ἐποχὴ μάλιστα ποὺ ὄχι μόνον δὲν εἶχε ἀρχίσει ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν βαλκανικῶν λαῶν, ἀλλὰ οὔτε καν εἶχαν ἀποκτήσει οἱ λαοὶ αὐτοὶ κρατικὴ ὑπόσταση.

Αὐτὲς λοιπὸν ἦταν οἱ ἀρχὲς πάνω στίς ὁποῖες θὰ στηριζόταν, κατὰ τὴν ἄποψη τοῦ συντάκτη τοῦ «Σχεδίου Γενικοῦ», ἡ ἐλληνοσερβικὴ σύμπραξις καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἐπηρέασε ἀναμφισβήτητα τὴν ἐξέλιξη τῶν διαπραγματεύσεων μεταξὺ Φιλικῆς Ἑταιρείας καὶ Οὐρενοβί, ὅπως θὰ φανῇ, νομίζουμε, ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐξέταση τῶν γεγονότων, ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ. Προκαταβολικά ὅμως πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι καὶ ἡ πολιτικὴ τοῦ Οὐρενοβί ἔπασχε ἀπὸ παρόμοια μειονεκτήματα. Ἦταν ἴσως, κατὰ τὴν ἄποψή του, ρεαλιστικὴ καὶ ἀπέβλεπε στὸ ἄμεσο συμφέρον τοῦ σερβικοῦ λαοῦ, οἱ Φιλικοὶ ὅμως τὴ θεωροῦσαν μᾶλλον ἀνειλικρινῆ καὶ καιροσκοπικὴ. Ἀλλὰ, ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ καὶ στὰ κατοπινὰ γεγονότα.

Μετὰ τὴ σύσκεψη τοῦ Ἰσμαηλίου, στὴν ὁποία ἐγκρίθηκε, ὅπως ἤδη εἴπαμε, σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ «Σχέδιον Γενικόν» καὶ ἀρχισε ἡ προετοιμα-

¹Υψηλάντη), ὅτι διωρίσθη Γενικὸς Ἐφορὸς τοῦ ἔθνους ... καὶ ἄλλο δὲν προσμένουν παρὰ πότε ν' ἀκούσωσι τῆς φωνῆς αὐτοῦ, διὰ ν' ἀκολουθήσουν τὰς διαταγὰς του..., σ. 50· Ὡς εἴπομεν, ἡ Πελοπόννησος ἴσταται μετέωρος καὶ δὲν προσμένει ἄλλο παρὰ ἡγεμόνα.

1. Φιλικήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 47.

2. Φιλικήμονος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 50.

σία τῆς ἐφαρμογῆς του στὶς διάφορες περιοχὲς ἀπὸ τοὺς «ἀποστόλους» τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, τὸ ζήτημα τῶν ἐπαφῶν μὲ τὸν Obrenović, τὸ ἀνέλαβε προσωπικὰ ὁ Ὑψηλάντης. Μέσα σὲ ἐλάχιστο ὅμως χρονικὸ διάστημα ὁ Ὑψηλάντης ἀναγκάστηκε νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀρχικὴ του ἀπόφαση γιὰ καθόδο στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐναρξὴ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, ἀποφασίζοντας νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὶς Ἡγεμονίες καὶ ὀρίζοντας ἡμέρα ἐξεγέρσεως τὴν 15ην Νοεμβρίου 1820. Ἔτσι, ἔστειλε ἀπὸ τὸ Κισνόβι τῆς Βεσσαραβίας ἐπείγουσες ἐπιστολὰς γνωστοποιώντας τὴ νέα του ἀπόφαση καὶ δίνοντας τὶς σχετικὲς διαταγὰς στοὺς Περραιβοὺς, Δικαῖο, Ξάνθο, Σάββα Καμινάρη, Γεωργάκη Ὀλύμπιο καὶ ἄλλα στελέχη τῆς Ἑταιρείας. Ἐπίσης, στὶς 24 Ὀκτωβρίου 1820 ἔστειλε ἐπιστολὴν, μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ Σάββα καὶ τοῦ Ὀλύμπιου, καὶ πρὸς τὸν Obrenović μὲ τὴν ὁποία τὸν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ Πύλη συγκέντρωνε στρατεύματα στὴν Ἀσία, γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ αἰφνιδιαστικὰ τὴν ἀνοιξὴ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Σέρβων καὶ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ, ὅτι ἡ ἐξέγερση θὰ ἄρχιζε στὶς 15 Νοεμβρίου ταυτόχρονα ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο ὡς τὸν Δούναβη, ἀκόμη καὶ μέσα στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ τὸν καλοῦσε νὰ ξεσηκώσῃ καὶ ἐκεῖνος τοὺς συμπατριῶτες του καὶ νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν Σερβία ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Ὑψηλάντης τοῦ ἔγραφε ἀκόμη ὅτι ὁ ἴδιος, διασχίζοντας τὴν Μολδαβία καὶ Βλαχία, θὰ ἔφθανε ἐκεῖ κατὰ τὶς 20-25 Νοεμβρίου καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Obrenović κατὰ τὶς 20 Νοεμβρίου νὰ κινήσῃ ἕνα στρατιωτικὸ σῶμα πρὸς τὸ Λόμ καὶ τὴν Δρινοβάτσα (στὴν Βουλγαρία), γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν Τούρκων, ὥστε νὰ ἀφήσουν ἀνοικτὸ τὸ δρόμο μεταξὺ Βιδινίου καὶ τῆς νησίδας Ἀντάκαλε, ἀπὸ ὅπου σκόπευε νὰ περάσῃ ἐκεῖνος τὸν Δούναβη καὶ νὰ προχωρήσῃ στὴν Σερβία. Τέλος, ὁ Ὑψηλάντης παρουσίαζε στὸν Obrenović ὅτι οἱ διαπραγματεύσεις Ρωσίας καὶ Πύλης εἶχαν ναυαγήσῃ, ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ ὀδηγοῦσε σὲ ρωσοτούρκικὸ πόλεμο καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ἐνεργοῦσε κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐκτελώντας διαταγὰς. Συγκεκριμένα στὸ γράμμα του αὐτὸ ὁ Ὑψηλάντης χρησιμοποιοῦσε τὶς φράσεις: *ἔλαβα προσταγὴν ἀπὸ τὴν σεβαστὴν Ἀρχὴν ..., ὅθεν κατὰ τὰς διαταγὰς τῆς σεβαστῆς Ἀρχῆς ἔδωσα διαταγὴν ..., καὶ τότε διὰ στόματος Σᾶς λέγω, ὅσα εἶμαι προσταγμένος νὰ σᾶς εἴπω...*¹. Βλέπουμε λοιπὸν καθαρὰ σήμερα ὅτι ὁ Ὑψηλάντης προσπαθοῦσε νὰ παρασύρῃ τὸν Obrenović παρουσιαζόμενος ὅτι ἐνεργοῦσε μὲ ἐντολὴ τῆς Ρωσίας².

1. Βλ. τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴ τοῦ Ὑψηλάντη στοῦ Φιλιπποῦ, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α', σ. 237-238. Πρβλ. καὶ σ. 88-89, 91.

2. Ἀβάσιμα εἶναι ὅσα γράφει ὁ Κανδελῶρος, Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, σ. 390, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ὑψηλάντης μὲ τὴν ἐκφρασὴ *Σεβαστὴ Ἀρχὴ* ἐννοοῦσε τὸ γενικώτερον παμβαλκανικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἐνεσάρκώθη ἄλλοτε εἰς τὴν ποιητικὴν ψυχὴν τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου...

Ὁ Obrenović δὲν παρασύρθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ὑψηλάντη. Ἀντίθετα, κατὰ τὰ μέσα Νοεμβρίου 1820 ἔστειλε στὴν Κωνσταντινούπολη νέα σερβικὴ ἀντιπροσωπεία, γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Πύλη, πού τὴ φορὰ αὐτὴ φαινόταν πιὸ διαλλακτικὴ, πράγμα πὺ ἔδινε στὸν Σέρβο ἡγέτῃ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ πετύχαινε τὴν παραχώρηση τῆς κληρονομικῆς διαδοχῆς στὸ ἡγεμονικὸ ἀξίωμα τῆς Σερβίας.

Ἡ ἐπανάληψη τῶν σερβοτουρκικῶν συνομιλιῶν ἔκανε γιὰ τοὺς Φιλικούς πιὸ ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ πιέσουν τὰ πράγματα, γιὰ νὰ πετύχουν μιὰ ξεκαθαρισμένη συμφωνία μὲ τοὺς Σέρβους. Τότε συντάχθηκε ἀπὸ τὴν Φιλικὴ Ἑταιρεία τὸ γνωστὸ σχέδιο τῆς ἑλληνοσερβικῆς συνθήκης καὶ ἀποφασίστηκε νὰ σταλῇ μὲ εἰδικὸ ἀπεσταλμένο στὸν Obrenović γιὰ ὑπογραφή. Ἡ συνθήκη αὐτὴ, πὺ περιλάμβανε 10 ἄρθρα, περιοριζόταν σὲ γενικότητες πὺ ἀντιπροσώπευαν τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρθρου Η΄ τοῦ «Σχεδίου Γενικοῦ». Ἐπειδὴ ὅμως τὸ περιεχόμενό της ἦταν μονόπλευρο, γιὰτὶ ὀριζε μόνον τὶς ὑποχρεώσεις πὺ θὰ ἀναλάμβαναν οἱ Σέρβοι, ὁ Ὑψηλάντης μὲ μιὰ ἐπιστολὴ του τῆς 7ης Ἰανουαρίου 1821 ἀπὸ τὸ Κισνόβι, μὲ τὴν ὁποία συνόδευε τὸ σχέδιο τῆς συνθήκης, προσπαθοῦσε καὶ πάλιν νὰ δελεάσῃ τὸν Obrenović, ἱκανοποιώντας τὶς φιλοδοξίες καὶ καθυστεροῦντας τοὺς φόβους του, καὶ τοῦ ἔδινε γιὰ λογαριασμὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὶς παρακάτω ὑποσχέσεις: 1) Ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Obrenović θὰ ἀναγνωρίζοταν ὡς ἡ πιὸ ἐνδοξη σὲ ὅλη τὴν Σερβίαν· 2) ὅτι ὁ Obrenović θὰ εἶχε τὸν τίτλο τοῦ νόμιμου ἀρχηγοῦ ὅλης τῆς Σερβίας· 3) ὅτι οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Obrenović οὔτε τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του θὰ ἐνοχλοῦνταν ποτὲ ἀπὸ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Καραγιώργη ἢ ἀπὸ ἄλλους Σέρβους πὺ τύχαινε νὰ βρίσκονται στὴν Ρωσία, καὶ 4) ὅτι, ἂν ἡ Σερβία ἦταν ἔτοιμη νὰ πάρῃ μέρος στὸν ἀγῶνα, ὁ Ὑψηλάντης θὰ ἔστελνε ἐκεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀδελφία του ἢ κάποιο ἄλλο σπουδαῖο πρόσωπο μὲ στρατιωτικὴ δύναμη καὶ ἀνάλογα χρηματικὰ μέσα. Εἶναι φανερό βέβαια ὅτι οἱ ὑποσχέσεις αὐτὲς ξεπερνοῦσαν κατὰ πολὺ καὶ τὶς ἀρμοδιότητες, ἀλλὰ καὶ τὶς δυνατότητες τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Ἡ παραπάνω ἀποστολὴ ἀνετέθη στὸν Ἀριστείδη Παπά, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ δραστήριους «ἀποστόλους» τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ὁ ὁποῖος ὅμως συνελήφθη, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὴ νησίδα Ἀντάκαλε καὶ θανατώθηκε, ἐνῶ τὰ ἔγγραφα, πὺ μετέφερε, ἔπεσαν στὰ χέρια τῆς Πύλης, προκαλώντας, κοντὰ στὰ ἄλλα δυσάρεστα ἐπακόλουθα, καὶ τὴ φυλάκιση τῆς σερβικῆς ἀντιπροσωπείας πὺ βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολη¹.

1. Γιὰ τὴν τελευταία αὐτὴ φάση τῶν ἑλληνοσερβικῶν ἐπαφῶν μεταξὺ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη καὶ Miloš Obrenović, καὶ γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Ἀριστείδη Παπά βλ. κυρίως Φιλήμωνος, Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τ. Α΄, σ. 110, 117-120, 235, 237-238, 256-258, 277, ὅπου καὶ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, καὶ Λάσκαρι, Ἑλληνες καὶ

Ἔτσι, ἡ ἀπάντηση, ποὺ ὁ Ὑψηλάντης περίμενε *ἀνυπομόνως* ἀπὸ τὸν Obrenović, δὲν ἔφθασε ποτὲ καὶ στὶς 22 Φεβρουαρίου 1821 ὁ τραγικὸς ἀρχηγὸς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας ἀναγκάστηκε νὰ περάσῃ τὸν Προῦθο καὶ νὰ ἀρχίσῃ μόνος του τὸν ἀγώνα. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συλλαμβανόταν ὁ Ἀριστείδης Παπάς, τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι ὅτι καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐρχόταν θετικὴ ἀπάντηση ἀπὸ τὸν Obrenović. Ἡ ἑλληνοσερβικὴ σύμπραξι, ποὺ εἶχαν ὀραματιστῇ οἱ Φιλικοί, δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιηθῇ οὔτε τότε, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀργότερα, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολύχρονου καὶ αἱματηροῦ ἀγώνα τῶν Ἑλλήνων, γιατί καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς δὲν εἶχε θεμελιωθῇ σὲ ὕγιεις βάσεις, ἀλλὰ καί, κυρίως, γιατί τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἔτυχε νὰ συμπίπτουν τὰ συμφέροντα τῶν δύο βαλκανικῶν λαῶν, ὅπως τουλάχιστον τὰ ἀντιλαμβάνονταν οἱ τότε ἀρχηγοὶ τους.

Πανεπιστήμιον Ἰωαννίνων

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σέρβοι, σ. 75-85. Πρβλ. ἐπίσης Κανδηλώρου, Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, σ. 390-393, 426-427, 437-438, Botzaris, Visions balkaniques, σ. 135-142, Δεσποτοπούλου, Ἡ ἀπόφασις περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, σ. 107-110, 114-115, 119, Λουκάτου, Σχέσεις Ἑλλήνων μετὰ Σέρβων, σ. 16-19, Τζώρτζεβιτς, Ἱστορία τῆς Σερβίας, σ. 66-67, Djordjević, Révolutions nationales des peuples balkaniques σ. 41-42.

RÉSUMÉ

Stefanos J. Papadopoulos. Le «Plan Général» de la Philiki Hétairie et les contacts avec les Serbes.

Après un bref exposé des différents plans d'activité que la Philiki Hétairie établit pendant la préparation de la Révolution de 1821, on examine le problème du rédacteur et du temps de la rédaction de plus important de ces plans, connu comme «Plan Général». Au commencement on soutient que le principal rédacteur de ce plan, composé vers la fin de septembre 1820 et qui constitua la base de toutes les activités des membres de la Philiki Hétairie pendant la dernière période de leur activité avant la Révolution, fut l'archimadrite Grégoire Dikaïos (Papaflessas). Ensuite on fait une brève rétrogradation des contacts greco-serbes, du printemps de 1817 jusque' en été de 1820, on analyse les articles du plan se comportant à la coopération prévue des Grecs et des Serbes et ensuite, après une revue et interprétation nouvelles des passages relatifs du texte, on formule l'opinion que les membres de la Philiki Hétairie, en essayant d'établir un pacte avec les Serbes, ils mettaient leur espoir non pas tant à mener une lutte commune, sous les mêmes conditions et aux résultats communs favorables, ou défavorables, mais à utiliser et à exploiter une éventuelle insurrection serbe en faveur des Grecs. Cette opinion est davantage soutenue après une brève réexamination des efforts poursuivis ensuite par la Philiki Hétairie, c'est-à-dire ceux qui ont été effectués après l'approbation du «Plan Général» (début d'octobre 1820 à la conférence d'Ismail) et jusqu'au commencement de la Révolution en Moldavie (22 février 1821).